

Gheorghe I. Bodea

Florile tăcerii

Casa Cărții de Știință
1998

Universitatea "Branze Ștefan" SIBIU
BIBLIOTECA CENTRALĂ
Nr. inv. 235. 2013

Iubite cititorule!

Intuindu-și, parcă, plecarea din lumea celor vii, tânărul Octavian Goga scria în poezia intitulată *“De-o să mor”*:

*De-o să mor la primăvară
Să mă plângeți tu și mama:
Amândouă să mă plângeți
Și să vă cerniți năframa.*

Octavian Goga a murit primăvara, la 7 mai 1938, când de-abia împlinise 57 de ani. Își doarme somnul de veci, nu în cimitirul din Rășinariul natal ci în “Mausoleul iubirii” din Ciucea, cel meșterit și înălțat piatră cu piatră, timp de peste două decenii după moartea Poetului, de această Penelopă modernă, iubita și iubitoarea soție, Veturia.

Acest volum adăpostește în paginile lui, o poveste. O poveste de dragoste mai puțin obișnuită. Ea este narată de chiar cei doi protagoniști în scrisori, însemnări de jurnal, note. Autorul nu a făcut altceva decât să reconstituie, bucățică cu bucățică, pietricică cu pietricică mozaicul acestei legende de iubire, sub titlul *“Florile tăcerii”*. De ce acest titlu?

În toamna anului 1919, Octavian Goga a dăruit Veturiei un caiet pe coperțile căruia a scris titlul: *Florile tăcerii*, în care cei doi și-au notat ani de zile gândurile și sentimentele intime, de dragoste, frământările de zi cu zi. Valoarea sentimentală a acestor caiete este exprimată de O. Goga în poezia *“Carnetul”*:

*E carte sfântă... Dragoste și vise,
Cutremure de viațuire nouă
Din sufletele noastre amândouă
S-au coborât aici cu sânge scrise.
Din tot ce anii ne dădură nouă,
În vifore pe margini de abise,
S-au prins credinți pe foile deschise,
Ca pe-o livadă stropii grei de rouă.
Se scurge vremea sfărâmată-n zile,*

*Mireasa mea, dar tu să-l porți cu tine
Carnetul drag cu-ngălbenite file...
Iar dacă vrei ca-n liniștea eternă,
Un vis frumos pe veci să mă-nsenine,
Când voi muri să mi-l așterni subt pernă.*

Atât Poetul cât și Veturia și-au găsit liniștea eternă (la mare distanță în ani), în Mausoleul de la Ciucea, pe dealul Pleșului. Parcă prevăzând liniile viitorului Mausoleu (pe care-l gândiseră și-l visaseră în teren împreună cu Veturia), ce domină valea Crișului, în timp ce la poalele dealului se întinde șoseaua și linia ferată, Poetul scrisese odată: "Altar avem acolo-n înălțime", tot el exprimându-și credința:

*Noi nu ne-am îngropat iubirea
Într-un întins adânc de apă,
Nici în pământ n-am coborât-o...
Iubirea noastră n-are groapă...*

Peste ani și ani Mausoleul de la Ciucea a devenit un simbol al unei comuniuni amoroase ce trece dincolo de pragurile existențiale. Tot atunci Ciucea a devenit o ctitorie a Poeziei, precum Ipoteștii, Mirceștii, Lanocrămul, Mărțișorul.

Cel care-și poartă pașii la Castelul de la Ciucea simte nevoia de a-și pleca fruntea în fața tenacității iubirii, a dragostei. Și după cum scria Prof. Mircea Zăciu: "În haine voievodale, purtând în cinstita lor mână chivotul mănăstirii celei închinată poeziei românești, Octavian și Veturia, ctitorii de la Ciucea pășesc peste valuri de vreme spre lumina de-a pururea.

Iar pe tâmpla acestei case s-ar cuveni să se scrie ceea ce trecătorul poate citi pe frontispiciul bazilicei Santa Maria della Passione din Milano:

*AMORI ET DOLORI SACRUM...
ÎNCHINATĂ IUBIRII ȘI DURERII..."*

Aceste pagini ar putea să ofere cititorului clipe și momente necunoscute din dragostea, creația, visele și suferințele celor doi care și-au legat prin iubire viața și eternitatea: Octavian și Veturia.

Cluj-Napoca,
mai 1998

Gheorghe I. Bodea